

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΗΛΗΚΙ

(Άποκρηάτικο δίνυημα)

Σάν πήρε τὸ προφί, μὲ θαμπά ἀζόμια τὰ μάτια ἀπὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ ξενύχτι τῆς Ἀποκρηάς, ἡ κυρὰ Φανούλα, τοῦ Κοσμή τοῦ Σέξλου, πήγε ν' ἀλλάξῃ τὸ παιδί της, τὸ καμιάρι της, τὸ διάδοχό της, τὸν κανακάρη της, ὅταν τῆς φάνηκε ἀξάφνα σάν νὰ παίζανε τὰ μάτια της κ' ἄρχισε νὰ τὰ τρίβῃ.

— Τρομάρα καὶ λαχτάρα μου, τί ἔγιν' ἔτσι τὸ παιδί μου!...

— Θέ μὸν φάλαγε!... Παραδλεπιά!...

Μὰ δὲν ἦτανε παραδλεπιά, ἦτανε ἀλήθεια! Ὁ γυῖός τῆς Φανούλας καὶ τοῦ κῆρ Κοσμή τοῦ Σέξλου, πέντε μῆνών παιδάκι, λαχτάρα τῶν γονέων του, μοναχογιῖός, χαρὰ κ' ἐλπίδα τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἦτανε ἀγὸρῃ παιδί, μὰ ἦτανε... ζωρίτα!...

— Τὰ μάτια μου θὰ παίζουν... Ἔλια λίγο παραπάνω φαίνεται..., εἶπεν ἡ Φανούλα. Μὰ ὅ, τι τὰ μάτια της λέγανε καὶ δὲν τὸ πιστεῖνε, τὸ γα τῆς Παχούλευσε τὸ παιδί της καὶ τὸ βεβαίωθηκε. Ὁ Νικιάλης, ὁ Νικούλης, ὁ Κουνιάλης Σέξλου ἦτανε παῖδα, ... Νικίτσα, Νικολίτα, Νικολίτσα!...

Ἡ μάνα του ἐβγαλε τότε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ μαζεύτηκε ὅλη ἡ γειτονιά, ξαφνιασμένη καὶ σταυροζωπιμένη!

Τὶ μυστήριον ἦταν αὐτό, Θεέ μου!... Θαμίνα νὰ ἦταν, μάγια ἔκτανε, ἡ μήπως τῆς Ἀποκρηάς, μαζὺ μὲ τὰ ρούχα τους, οἱ ἀνθρώποι ἀλλάζον καὶ φῶλο!...

Ἐτρεξάν λοιπὸν νὰ φωνάζουν τὸν πατέρα, τὸν ζωκόμορο πατέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴ μαμή.

— Μὴν παραιήμιες, βρε Φανή; ρώτησεν ὁ ἄντρας τῆς τῆ Φανούλα του σάν ἔβησε στὸ σπίτι.

Τὶ νὰ πῇ!... Ἐγλέντησε κ' αὐτὴ ὅπως καὶ ὅλες! Πῆγαν ν' ἀποκρίθουν, ὅπως κάθε χρονιά, στὸν γέρον Διημητροῦ τὸ σπίτι, ὅλοι οἱ συγγενεῖς, μακρινοὶ καὶ κοντινοί, στὸν γέρον Διημητροῦ, τοῦ μακαριτοῦ τοῦ πατέρα της τὸν ἀδερφοῦ, τὸν μόνο ποὺ ἀπόμεινε ἀπ' τοὺς παλιούς ἀζόμια.

Τοῦς ἤθελε νὰ τοὺς βλέπῃ κοντὰ τοῦ ὁ Διημητροῦς καὶ νὰ τοὺς χαιρέτῃ! Τάχα θὰ ζοῖσε καὶ τὸν ἄλλο χρόνον; ... Κοντενέει στήναι πειά, κ' ἄσπρισαν τὰ μαλλιά του σάν τῆ βασιμακόροκα!... Χαίρεται νὰ μαζεύῃ τοὺς δικούς του, ἀνήψια, παρανήψια, παιδιά, ἀγγόνια καὶ διαγγόνια, νύφες, γαμπρούς καὶ παρανύφες, ξαδέφους καὶ κοιμητάρους, καὶ νὰ στρώνῃ ἕνα ἀτέλειον τραπέζι τῆς Ἀποκρηάς, μὲ ἄφθονα τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, χρυσιά, φαγιὰ, κρέατα, πῆτες, γιαδοῦρες καὶ τυριά, χοροῦς, τραγοῦδια καὶ ἀστεία, ἀπὸ τὸ βράδι ὡς τὸ προφί, μὲ γέλια, ἀγάπη καὶ ἔκνοι οἰκογενειακή.

Πῶς τὸν χαροποῖσαν καὶ τὸν ξαναζοῦσαν τὸ γέροντα ὅλα αὐτὰ!... Πῶς τοῦ θυμίζαν τὰ παλιὰ του χρόνια, ὅταν ἦτανε κλοσούνη στὸν κόμορο καὶ καλὴ καρδιά, ὅταν ἦταν κ' αὐτὸς παιδάκι καὶ ἡ σούναξιν γινότανε στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ του, ποῦ πῆ γαινε μασκαρεμένος Βιάχμια, μὲ μακρὴς φλοκάτ' ες, ἕνα χαντζάρι πὸ μακρὸ ἀπὸ αὐτὸν στὴ ζώση, καὶ μιὰ ἀγκλίτσα μακρὰ στὸν ὄμο, ποῦ ἔβησαν ὡς τὸ νταβάνι!

Θυμῶταν τὸ συχωρεμένο τὸν παπποῦλη του, μὲ τὰ μακρὰ καὶ κίτσαπρα τὰ γένεια, ποῦ πέφτανε στὸ στήθος του, σάν ἄσπροι ἀφρισμένοι καταρράχτες, ν' ἀρχίζῃ πρῶτος τὸ χορὸ μὲ τὸ ἀποκρηάτικο τραγοῦδι :

Ἄς τραγοῦδήσω κ' ἄς χαρῶ, τὸν χρόνον, ποῖός τὸ ξέρει, γῆ θ' ἀποθῶνον γῆ θὰ ζῶ γῆ θάμια σ' ἄλλα μέρη!...

Ἔτσι μάζεψε, συνέχεια κ' ἐκάντε, τὸ συγγενολογί ὅλο ὅπλα του, τὰ νέα βλαστάρια τῆς γενεῆς του, ποῦ

μεγάλωναν καὶ ρίζωναν κ' αὐτὰ καὶ ποῦ πετοῦσαν νέες φῆρες, γῆροι, σ' αὐτὸν τὸν παλιὸ χορὸ τῆς οἰκογενεῆς, τῆς γενεῆς.

Κ' ἔτσι ἀρχίζε τὸ ἀποκρηάτικο τραγοῦδι, ὅπως τὸ βόηκε ἀπὸ τὸν παπποῦλη του, κ' ἔκεινος ἰπὸ τὸν προπαπποῦ του :

Ἄς τραγοῦδήσω κ' ἄς χαρῶ, τὸν χρόνον ποῖός τὸ ξέρει...

Τὸ τελείωνε δὲ πάντα τὸ τραγοῦδι αὐτό μὲ τὴν ἰδια πάντοτε φιλοσοφικὴ στοχοφή: Τούτ' ἡ γῆ, ποῦ τὴν πατοῦμε, ὅλοι μέσα θεὸ νὰ μοῦμε!

Κ' ἔπειτα ἀρχίζαν τ' ἀστεία, ἡ προλογοῖς, τὰ ἐγκώμια.

Ὁ Παντελῆς ὁ Κοντενές, ὁ πὸ ἀστεῖος τῆς παρέας, τὶ ἀστεία δὲν τοὺς ἔβηκανε καὶ σὲ τί μεταμορφώσεις ζωμιχτές δὲν ἐμφανίζονε τῆς νύχτες τῆς Ἀποκρηάς, κἀνοῦντες τοὺς νὰ σπαταροῦν ἀπὸ τὰ γέλια, καθὼς ἦσαν στὸ κέφι ἀπὸ τὸ χρῆσι. Τὶ τραγοῦδια παλιὰ δὲν ξετραποῦσαν καὶ πόσους τραποῦς δὲν ἐβραῖνε καὶ νὰ ποῖνε τὸ χρῆσι καὶ νὰρῶνουνε στὸ κέφι :

Ἐπάνω κ' αἶ, στὴν πρῶτῃ θέσι, καθόταν πάντα ὁ παπποῦς!...

Πιέ, Φανή, τὸ ροματάρη, γιὰ τὸ Ἀποκρηάς τῆ χάρη, πιέ νὰρῶν τ' ἀπάνω - κάτω καὶ νὰ κἀνης ἄσπρω πάτο.

— Θεέ μου, νὰ μὴ φέξῃ! φωνάζαν τότε ὅλοι. Καὶ τραβοῦσε ἡ Φανὴ τὸ «ροματάρη», ἀδειάζοντας τὸ χορὸς νὰ πῶσι ἀνάσαι κ' εὐχόμενῃ τὸν ἐγγέρο - παπποῦλη, ὅλους τοὺς συγγενεῖς, τὸν Κοντενέ καὶ τὴν παρέα.

Ἄν πῖνανε ὅμως ἡ κυράδες κ' ἔτρωγαν καὶ σιγοτραγοῦδιόσαν, εἶχαν καὶ τὸ νοῦ τους στὰ παιδιά, τὰ ἐβραῖνανε, ποῦ τὰ ἔβησανε μαζὺ τους :

Μὲ ποῖον νὰ τὰ ἀφῆσανε στὸ σπίτι ;

Ταῦταζαν στὴ διπλανὴ τὴν κάμαρα, τὴν χεμιωνιάτικη, ἀπάνω στὸ μαρὸ ντιβάνι, καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ τὰ γνοιαζόντουσαν καὶ πῆγαν καὶ τὰ βλέπανε, τὰ σκέπαζαν, τὰ βύζαναν, τὰ ταυτοποῖσαν, τοὺς βάζανε προσκέφαλα νὰ μὴν κλιθῶν καταγῆς, τὸ ἰσάιαν, τὰ σταῖνον καὶ πάλι τρέγαν εἰς τὸ τραπέζι, ν' ἀκούσανε τραγοῦδια καὶ χαρὲς, ν' ἀκούσανε ἐγκώμια γιὰ τὰ φαγιὰ τὰ τους, τῆς πῆτες, τῆς μακαρονάδες τους καὶ τὰ γλυκά τους. Τότε πειά πῖνανε κ' οἱ ἄντρες στὴν ἰγνιά κάθε καλῆς νοικοκυράς :

Ἡ πῆτα εἶνε πάλλωμα ξεσοτὸ γιὰ τὸ στομάχι, κ' ἔκεινη ποῦ τὴν ἐφραῖσε εὐχὴ μεγάλη νάχη!

Τραγοῦδοῦσε, τρώγοντας ἕνα φυλλὶ πῆτας ὁ παπποῦς.

Νὰ μοῦ ξήσης νύφη, μὲ γνῶσι καὶ μ' ἀζάδα, μὸν μοναχὸ σὺ φημίανε τέτοια μακαρονάδα!...

Ἐλεγε ὁ Κοντενές. Κ' ὅλοι σηκώναν τὰ ποτήρια τους καὶ φωνάζαν μὲ μιὰ φωνή :

— Πολλὰ τὰ ἔτη σου, παπποῦ!...

Ἐπὶ τὸ Κοντενές ἀρχίζε τὸ χορὸ τοῦ πετριοῦ :

Πῶς τὸ τρίμορ πῶς τὸ τρίμορ πῶς τὸ τρίμορ τὸν διαδῶνον οἱ καλογέροι...

Κ' ἔκτανε ἕνα σοφὸ τακτικόναι καὶ λογισμῶνα μὲ τὸ χορὸν του, γιὰ νὰ διέξῃ πῶς γίνεται τὸ τῶνιμο τοῦ πετριοῦ...

Ἐπαιρνε νὰ ζωρίζῃ πειά, ὅταν ὅλοι ἐτοιμάστηκαν νὰ φύθουν. Ἡ νοικοκυρὴς μῆτανε στὸ χεμιωνιάτικο νὰ πῶνον τὰ παιδιά τους. Ἐξῶ ὁ οὐρανὸς γυλιώτανε καὶ μιὰ κρηαδίτσα προφί! Ἀπὸ κοντὰ ἐρχόντουσαν οἱ ἄντρες...

Ὅταν εἶχε μεταμφιεσθῇ κ' αὐτὸς σὲ Βιάχο μὲ φλοκάτ' ες...

σφιχτά σὲ σάββα, σὲ ζουβέρτες καὶ σὲ φαντελιώτες τὰ μισρά τους, ζήτησαν γὰρ τὰ μεγαλύτερα παιδιά, ποὺ εἶχαν σοφιστῆρα παμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπου βόρσαν ἀκρη καὶ μαλακωσιά, τὰ δέλωσαν καὶ αὐτὰ, καὶ τοιαύτησαν νὰ γέγονον.

Οἱ ἄντρες, ὁδοὶ, κατελλομένοι, πίνανε τὸ τελευταῖο ποτήρι καὶ τραγοῦδοσαν, τὸν ἴμνο τοῦ κρασιοῦ, τοῦ Κοινενέ ζωνοαγαθόντος :

Κρασιὸν τῆς Ἀποκρηῆς, ἡ ἔξστα τῆς πρωτολογιάς, μ' ἕνα ποτήρι ἀρχοντας, μὲ δύο ποτήρια σῆρας, καὶ ἄν σουφῆξης τὴν οὐκᾶ, γίνεσαι καὶ Σουλτᾶνος,
μὲ φέρι στὸ κεφάλι σου καὶ μὲ βαρὺ σαρίκι, ποὺ περπατᾷς καὶ τρέμ' ἡ γῆ, χορεύουνε τὰ σπιτία, καὶ οἱ ὁδοὶ δλο γυρίζουνε, σὺν νᾶναι μακαρονία!....

Τὰ μισρά κομπούσαν ἀγγελία, τολμημένα τόσο γὰρ νὰ μὴν κροσίσουν, ποὺ μὴδὲ φανόντανε ἢ τριανταφοιλιά τους ἢ μισοῦλα. Ἀγοροφρονιμένα τὰ μεγάλα τὰ παιδιά, ἐτρίβανε, γρονιάζοντας, τὰ μάτια τους.

— Φοροροστ ! Φοροροστ !

Σὺν προινά φαντάματα, ποὺ γέγονον στὸν κοζόφρον τὰ λαλιήματα, ληχανίαν βισακιεῖς ἢ νοικοκυρεῖς στὰ σπιτία τους, Ἀργά-ἀργά οἱ ἄντρες, βαρεῖς ἀπὸ κρασί, γαργά, χοροῖς καὶ ἀγρόντια, ἀλοιοῦθοσαν ἀπὸ πῖσιν.

Φρονίμους καὶ στοργικὲς ἡ μόνες, μὴδὲς γτάσανε στὰ σπιτία τους, θέλησαν ν' ἀλλάξουν τὰ μισρά τους. Κι' ὅταν τὰ ξεγύμνωσαν καὶ τὰ τέφραν νὰ ξεσταθόνε, ἄλλα σημάδια ἤξεραν καὶ ἄλλα σημάδια βόρσαν!...

Καὶ τότε ἀκούστηκε ὁ μεγάλος ὁ θῆνης τῆς Φανῆς, στὸν ὅποιον σὺν ἠῶ ἀπάντησαν ἢ ἄλλες ἢ μανάδες, ἀπὸ τίς ἄλλες γειτονίες.

— Τί ἔγιν' ἔτσι τὸ παιδί μου!...

— Θεοῦλη μου Μεγαλοδύνανε!...

Ἀρσενικό τὸ ἤξερε ἢ κἀθε μιά τὸ παιδί της καὶ θηλοκό τὸ βόρκε ! Θηλοκό τὸ λῆγε στὸν παπποῦ τὸ σπῖν καὶ ἄρσενικό τὸ γέμισε στὸ σπῖν της!...

— Μοσρὲ μὴ μεθῶσατε καὶ τίρεσ ἡ μιά τῆς ἄλλης τὸ παιδί ; Τοῦς εἶπε μὴδὲς ἔφτασε λαχανάκια ἢ ἀτ' τὸ τρέξιμο ἢ μαμῆ, ποὺ τὴν εἶχαν φανάσει γὰρ νὰ πῆ σὺν εἰδικῇ καὶ σὺν μαμῆ τί νὰ σφιβαῖνι τᾶζα.

Ἀλλὰ καμιά δὲν μεθύσε, καμιά δὲν ἔπεσε σὲ τέτοιο λάθος. Ἦσαν ὅλα ἐν τάξει, τὰ φοῦρα τὸν μισρὸν καὶ τὰ πανά, τὰ ἀστροφρονια, τὰ φοιχαχά, ἢ σκαφίτες τους καὶ ἢ πίννες τους καὶ μόνο τὰ σημάδια ἔλειπαν, «στὸ ἐμβλημα τοῦ φῶνος μοναχὸ εἶχε ἀλλάξει, καὶ ἡ παιδομένη ποὺ καμύροναν γὰρ τ' ἀγῶρια τους τὰ ἔβλεπαν κορπίτια τῶρα μισροτά τους, καὶ ὅσες κορπίτια τ' ἀποκοίμιαν, ἀγῶρια τὰ ζήτησαν!...

— Ἀπὸ Θεοῦ θὰ εἶνε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ μαμῆ, καὶ ὅσες σταυροκοπήσαν.

Ἀλλὰ σὲ λίγο μαθεῖντε ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ Θεοῦ. Ὁ Κοινενέ ξελέφτηκε γὰρ μὴ στιγμῇ ἀτ' τὸ τραπέζι, μῆτρξε στὴν κῆμαρα ποὺ ἦταν τὰ παιδιά καὶ τοῦς ἄλλαξε τίς θέσεις καὶ τὰ φοῦρα!...

Ἐτσι κἀθε μιά γελᾶστηκε καὶ τίρεσ τὸ παιδί της ἄλλοιγῆς!... Κι' εἶδαν καὶ ἔταβαν ὡς νὰ τ' ἔξανθοῦνε!...

Κάτωσαν ἡ μητέρες δυνατὰ ἐγὰρ τὸ μακαρηλῆμα τοῦτο. Μὲ τὴ μοῦτρα θὰ βγαῖναν πλέον στὸν κόσμῳ, στὸν ντοινιά ;

— Ἀνάθεμά σε, Κοινενέ, μᾶς τρούαξες, ποὺ νὰ σὲ πᾶση καὶ νὰ σὲ κοινήση!...

Μὰ οἱ ἄντρες γέλασαν μὲ τὸ ἀστείο καὶ ὡς τὰ σήμερα γελοῦν ἀκόμα ὅταν τὸ θυμῶνται. Λέγανε μάλιστα τοῦ Κοινενέ τὸ τετραπύροτον, ὅταν τὸν σιναντοῦσαν :

— Γειά σου, χαρά σου, Κοινενέ ! Πῶς τὰ κατάφερες, καίμηνε ;

— Πῶς νὰ τὰ κατάφεωρ ; Ἀποκρηῆς δὲν εἶχαμε ; Κάνανε λοιπόν καὶ ἕνα μισράκιμα γὰρ τὸ καλό!... Ἄς εἶνε καὶ τοῦ χρόνου!... Κι' ἂν ἐφέτος ἔκαμα ν' ἀλλάξουν ἢ νοικοκυρεῖς τὰ παιδιά τους, τοῦ χρόνου θὰ τὰ καταφέρω, πρῶτα ὁ Θεός, ν' ἀλλάξουνε!... τοῦς ἄντρες τους!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ

ΝΥΦΗ ΣΕ... ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

Ποῦ ἄλλοῦ θὰ γινότανε αὐτό, παρὰ στὴν Ἀμερικῇ ! Ἡ δεσποινὴ Μῶδ Κασοφ, ἀπὸ τὴν Πενσυλβανία, μιά ὄμοιαυτή Ἀμερικανίς, προκειμένη νὰ διαλέξῃ τὸν μέλλοντα σύζυγό της,

ἀντὶ νὰ ρωτήσῃ τὴν καρδιά της, ἐδήλωσε ὅτι θὰ πάρῃ ὅς ἐσύζυγον ἐκεῖνον ὁ ὅποιος θὰ τὴν... ἀγοράσῃ ἀκριβώτερα ἀπὸ τὴ μητέρα της γὰρ νὰ μισροῦσῃ ἔτσι νὰ περῶσιν καλὰ γεράματα.

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ δημοπρασία ἔγινε πράγματι, καὶ ἡ νύφη... κατεκυρώθη ἀντὶ 1.200 λιθῶν, ἐπ' ὀνόματι ἐνὸς ἐμπόρου, ὁ ὅποιος καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἐμμανῶς.

Ὁ γάμος τὸν ἔγινεν ἀμέσως.

ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

(Ἀπὸ τὰ ξένα σατυρικά φύλλα)

Μιά νέα γυναίκα, πολὺ-πολὺ ὀφθαί καὶ ντυμένη θαυμασία, περπατοῦσε σὲ μιά μεγάλη ἑστιασθῆν τοῦ Παρισιοῦ.

Ἐνας ἠλαζιμιένος κῆφος τὴν παρακολούθει, τὴν προσπερνᾷ, στέκεται, τῆς χαμογελαῖ καὶ ἔπειτα συνεχίζει τὴν παρακολούθησιν.

Ἡ νέα γυναίκα οὔτε τὸν προσέχει, ὄλη τὴν προσοχή της τὴν ἔχει συγγεντρομένη στὸ μισρὸ της σῶλο, ποὺ τὴν ἀλοιοῦθει, δεμένος μὲ μιά ἀρσενικότῃα.

Σὲ λίγο γτάνει στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, πλησιάζει στὸ γασὶ καὶ βιάζει ἕνα εἰσιτήριον.

Ὁ κῆφος, ποὺ τὴν παρακολούθει πάντοτε, κάνει τὸ ἴδιο.

Ἡ γασία ἀνεβαίνει σ' ἕνα βαγόνι καὶ κάθεται, παίρνοντας τὸ σῶλο στὴν ἀγκυράλι της.

Σὲ λίγο μπαίνει μέσα καὶ ὁ κῆφος, κάθεται ἀπέναντί της καὶ τῆς λέει :

— Κυρία, θὰ ἔδιναι καὶ τὴ ζωὴ μου γὰρ νὰ βροῖσσομαι στὴ θέσι τοῦ σῶλου σου!...

— Στὴ θέσι τῆς Κιζῆς μου ; τοῦ ἀπαντᾷ ἡ νέα Ξαγιασιένη. Τί λέτε, κῆφε!... Τὴν πᾶω στὸν κτηνίατρο!... γὰρ νὰ τῆς κοντῖνι τ' αὐτιά καὶ νὰ τῆς κόρη τὴν οὐρά!... *

Ἐθρονά παζάου, — Κύριε Ἀεβῶ, ἀφῆστε με ἦσσο, σὰς παρακαλῶ!...

— Μὰ, κῆφε Ἀθωάτι, ποιάου διάφορα πράγματα τοῦ μοῦρῶν νὰ σὰς ἐνδιαφοροῦν!... Ἐγὼ μελανοδοξία, πέννε, στυλοτάρατα!...

— Ἄν ζωαῖσσομαι τίποτε!... Ἀφῆστε με ἦσσο!...

— Μὰ ποιάου ἀτ' ὄλα... Τρούμα, βιβλία, ρούζα!...

— Φτάνει, σὰς εἶπα!...

— Ποιάου πᾶναι, ὄλα, πολεμοσύνη, ἀφοῦτα,...

— Ἄν δὲν μοῦ ἀδειάσει ἀμέσως τὴ γασία, θὰ σφριξῶ στὰ σῶλιά μου!...

Ἀλήθεια!... Τότε θὰ συνεννοηθοῦμε!... Ποιῶλο, ξέρτε, καὶ σφριξίστε γὰρ τὰ σῶλιά!... *

Μεσημέρι, στὴν παραλία τῆς Μασσαλίας. Ὁ Ὀλίβ ἔχει ἑσταθῆν στὸν ἴσσιω μᾶς στίβας ἐμφορεμέντον!... Ὁ φῶλος τὸν Ὀλίβιο τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Ε, Ὀλίβ, τί γίνεσαι!... Φαίνεσαι πολὺ ζουρασιμένος, φτοξέ μου!...

— Ἄστα νὰ πᾶνε στὸ διάολο, Μάριε!... Μὲ τὴ δουλειά ποὺ κάνω προφῶν ἀπὸ τὴν κρούσση!...

— Καὶ τὴ δουλειά κάνεις τόρα!...

— Εἶμαι ἐμφορτωτῆς!... Δὲν ἔπαρχει πῶ ζουραστικὴ δουλειά ἀτ' αὐτή!... Ἡ ἐργασία ἀρχίζει ἀπὸ τίς τρεῖς τὸ πρωῖ!... Κορβαῖλο ἐμφορεμένα ἀτ' τὰ βᾶτα!...

— Ὁ φῶλος τὸν Ὀλίβιο τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Κι' ἔχεις πολὺν καιρὸ ποὺ κάνεις αὐτὴ τὴ δουλειά ;

— Ἀρχίζω ἀπὸ αἴθιο!... *

Τὰ παλιὰ Γερμανικά σχολεῖα ἦσαν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τὸν παιδῶν, γαστὶ οἱ δασκάλου ἔδιναν περισσότερες ξοιῆς παρὰ γνώσεις στὸς μαθητᾶς τὸν.

Σχετικῶς μάλιστα ἔπαρχει καὶ μιά μοναδικὴ ἔκθεσις γὰρ κάποιον δασκάλου τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1782 καὶ φυλάσσεται σὲ κάποιον μουσειο τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐν λόγῳ ἔκθεσις, συνταγμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀξιολογώτατο λειτουργοῦ τῆς παιδείας, ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἄμβέρτι, ὑποδιδάσκαλος. Ἐχρημάτισε ὡς τοιοῦτος ἐπὶ 51 ἔτη καὶ 7 μῆνες. Κατὰ τὸ χρονικὸ τοῦτο διάστημα ἔδωσε 911.727 ξυλιεῖς μὲ τὸ μασοῦνι του, 124.010 μὲ τὸ μαστιγιο, 20.989 μὲ τὸ χάρακα, 136.715 μὲ τὸ χερί, 10.235 μπάτσους στὸ στόμα, 7.905 στὰ αὐτιά, 1.115.800 στὸ κεφάλι, καὶ 22.768 χτυπήματα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, τὴν Κατήχρησι καὶ τὴ Γραμματικῇ.

Ἐπίσης ἔβαλε τοὺς μαθητᾶς του 777 φορὲς νὰ γονατίουν ἀπάνω σὲ σανίδα, 613 φορὲς ἀπάνω σὲ τριγωνικά κομμάτια ξύλου καὶ 1.707 φορὲς τοὺς ἀνάγκασε νὰ γονατίουν, κρατώντας συγχρόνως καὶ τὸ βουδουλότ του.

Σ' αὐτὰ βέβαια δὲν συμπεριλαμβάνονται καὶ ἡ μικρότερες τιμωρίεσ, τίς ὁποῖες τοὺς ἐπέβαλε στις ὥρες τοῦ θυμοῦ του.

Νὰ δασκάλου, νὰ μάλιστα λοιπόν!...